

СЪСЕДКАТА

Джак Кетчъм

Артлайн Студиос
София, 2016

THE GIRL NEXT DOOR
Text copyright © Dallas Mayr, 1989
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СЪСЕДКАТА

Артлайн Студиос 2016
Всички права запазени.
Автор: Джек Кетчъм
Превод: © 2016 Вихра Манова
Редактор: Венелин Пройков
Коректор: Марина Попова
Корица: Ина Димитрова
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050„ №21
тел:+359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-077-7

„Каж ми, смели капитане,
защо лошите са толкова силни?
Как ангелите успяват да спят,
когато дяволът оставя светнаго на верандата?“
Том Уейтс

„Никога не искам да чувам писъците на младите момичета в
чуждите сънища.“
Спешълс

„Душа, натежала от грях, не може да избяга.“
Айрис Мърдок
„Еднорогът“

ЧАСТ ПЪРВА

Мислите, че знаете нещо за болката?

Говорете с втората ми жена. Тя знае. Или поне така смята.

Твърди, че веднъж, когато била на деветнайсет или дваайсет, се озовала между две биещи се котки – нейната собствена и тази на съседа – и едното от животните я нападнало, покатерило се по нея като по дърво, разкъсвайки дълбоки рани по бедрата, гърдите и корема ѝ, които и до днес са видими, изплашило я до такава степен, че паднала върху старовремския бюфет на майка си, разбивайки най-хубавата ѝ порцеланова чиния за пай и остъргвайки около петнайсет сантиметра кожа от ребрата си, докато котката си проправяла обратния път надолу, цялата зъби, нокти и плюеща ярост. Мисля, че каза за трийсет и шест направени шева. И треска, която продължила с дни.

Втората ми жена твърди, че това е болка.

Нищичко не разбира.

Евелин, първата ми съпруга, може би е по-наясно.

Има един образ, който я преследва.

През гореща лятна утрин кара по мокра от дъжда магистрала, в наето волво, с любимия до себе си. Кара бавно и внимателно, защото знае колко опасен може да бъде току-що навалелият дъжд по гореща настилка, когато един фолксваген я задминава и минава криволичейки в нейното платно. Задната му броня с надпис „Живей свободно или умри“ се плъзва към нея и целува радиаторната ѝ решетка. Почти нежно. Дъждът свършва останалото. Волвото поднася, завърта се, плъзва се върху един насип и изведнъж Евелин и любимият ѝ вече се носят през пространството, в безтегловност са и се въртят, горе е долу, след това отново горе и пак долу. В някакъв момент вола-нът чути рамото ѝ. Страничното огледало пуква китката ѝ.

След това въртенето спира и тя гледа към педала на газта над главата си. Търси любимия, но той вече не е там; изчезнал е, като с магия. Евелин намира шофьорската врата, отваря я и изпълзява върху мокра трева, изправя се и се взира през дъжда. И това е образът, който я преследва – мъж като кървава купчина, смазан, одран жив, който лежи пред колата в посипано със стъкълца червено петно.

Тази купчина е любимият ѝ.

И затова тя е по-наясно. Въпреки че блокира мисълта за случилото се, въпреки че спи нощем.

Евелин знае, че болката не е само въпрос на усещане, на собственото ѝ стреснато тяло, оплакващо се от някаква инвазия на плътта.

Болката може да си проправя път отвън навътре.

Искам да кажа, че понякога това, което *виждаш*, е болка. Болка в най-жестоката си, чиста форма. Без лекарства, сън или дори шок или кома, които да я притъпят.

Виждаш я и я поемаш. И тогава тя става твоя.

Превръщаш се в гостоприемник на дълъг бял червей, който дълбае и яде, расте, изпълзва вътрешностите ти, докато накрая някоя сутрин не се изкашляш и бледата сляпа глава на това нещо не се покаже с пълзене от устата ти като втори език.

Не, жените ми не знаят нищо за това. Не за точно това. Въпреки че Евелин е по-наясно.

Но аз зная.

Ще трябва просто да ми повярвате в началото.

Аз го правя от много време.

Опитвам се да помня, че всички бяхме просто деца, когато се случиха тези неща, просто деца, едва свалили шапките от кожа на енот в стила на Дейви Крокет*, за бога, не бяхме напълно оформени. Доста е трудно да се повярва, че сега съм същият, какъвто бях и тогава, само дето съм скрит и маскиран. Децата получават втори шанс. Харесва ми да си мисля, че аз използвам своя.

Въпреки че след два развода, и то лоши, червеят няма как да не е изгризал малко.

* Мания сред момчетата през петдесетте години на двайсети век, вдъхновена от Дейви Крокет, герой в популярен тогава сериал. – Б. пр.

Все пак обичам да си припомням, че съществуваха петдесетте, период на странни репресии, тайни и истерия. Мисля за Джо Маккарти, макар че не се сещам изобщо да съм мислил за него тогава, освен дето се чудех какво караше баща ми да търчи до вкъщи всеки ден след работа, за да хване изслушванията на конгреса по телевизията. Мисля за Студената война. За тренировките за въздушни нападения в мазето на училището и филмите, които гледахме за атомни тестове с витринни манекени – те избухваха и се разхвърчаваха на парчета из макети на всекидневни, разпадащи се и горящи. За копия на „Плейбой“ и „Менс Екшън“, скрити във восъчна хартия до потока, толкова покрити с мухъл след време, че не ти се искаше да ги пипаш. Мисля за Елвис, който беше анатемосан от преподобния Дейц в евангелската лютеранска църква, когато бях на десет, и за рокендрол бунтовете в шоуто на Алан Фрийд в „Парамаунт“.

Казвам си, че тогава се случваше нещо странно, сякаш някакъв огромен американски цирей беше на път да се пръсне. Че се случваше навсякъде, не само в къщата на Рут, а навсякъде.

И понякога това прави нещата по-лесни.

Онова, което извършихме.

Сега съм на четирийсет и една. Роден съм през 1946-а, седемнайсет месеца след деня, в който пуснахме Бомбата над Хирошима.

Матис току-що е бил навършил осемдесет.

Изкарвам сто и петдесет бона годишно, работя в борсата на Уолстрийт. Два брака, без деца. Къща в Рай и служебен апартамент в града. За повечето места, които посещавам, използвам лимузини, въпреки че в Рай карам син мерцедес.

Може би съм на път отново да се ожена. Жената, която обичам, не знае нищо за това, което пиша тук – нито пък другите ми жени знаеха, – и наистина не съм решил дали някога ще ѝ кажа. Защо да го правя? Аз съм преуспяващ, уравновесен, щедър, внимателен и деликатен любовник.

И нищо в живота ми не е било наред от лятото на 1958-а насам, когато Рут, Дони, Уили и всички останали се запознахме с Мег Локлин и сестра ѝ Сюзън.

Бях сам край потока, легнал по корем на Голямата скала с консервена кутия в ръка. Ловях раци. Вече бях хванал два в една по-голяма тенекия зад гърба ми. Малки. Търсех майка им.

Потокът течеше бързо от двете ми страни. Можех да усетя пръските по босите си крака, които висяха над водата. Тя беше студена, а слънцето – топло.

Чух звук в храстите и погледнах нагоре. Най-хубавото момиче, което някога бях виждал, ми се усмихваше над насипа.

Имаше дълги загорели крака и дълга червена коса, вързана на конска опашка, носеше шорти и блузка в блед цвят, отворена на врата. Аз бях на дванайсет и половина. Тя беше по-голяма.

Спомням си, че ѝ се усмихнах в отговор, въпреки че рядко приветствах непознати.

– Раци – казах ѝ и изхвърлих една консервена кутия вода.

– Наистина ли?

Кимнах.

– Големи ли са?

– Не и тези. Но понякога се намират.

– Може ли да видя?

Тя слезе от брега точно като момче – не седна първо, а се подпря на земята с лявата си ръка и направо скочи разстоянието от близо метър до първия голям камък по линията, която вървеше на зигзаг през водата. Известно време постоя, изучавайки пътя, след което прекоси до Скалата. Бях впечатлен. Не се поколеба и идеално пазеше равновесие. Направих ѝ място. Изведнъж започнах да усещам тази приятна, чиста миризма до себе си.

Очите ѝ бяха зелени. Огледа се наоколо.

За всички нас по онова време Скалата беше нещо специално. Издигаше се точно в средата на най-дълбоката част от потока, во-

дата течеше бистра и бърза около нея. Имаше място за четири седна-нали деца или за шест прави. Превръщала се бе в пиратски кораб, в „Наутилус“ на капитан Немо, в истинско индианско кану и в много други неща. Днес дълбочината на водата беше повече от метър. Момичето изглеждаше щастливо да е там, изобщо не бе изплашено.

– Ние я наричаме Голямата скала – обясних аз. – Някога, имам предвид. Когато бяхме деца.

– Харесва ми – усмихна се то. – Може ли да видя раците? Аз съм Мег.

– Аз съм Дейвид. Разбира се.

Тя надникна в тенекията. Времето минаваше, а ние мълчахме. Мег изучаваше раците. Накрая пак се изправи.

– Готино.

– Аз само ги хващам, разглеждам ги известно време и после ги пускам.

– Хапят ли?

– Големите – да. Ама не могат да те наранят. А малките просто се опитват да избягат.

– Приличат на омари.

– Не си ли виждала речен рак досега?

– Не мисля, че се срещат в Ню Йорк – засмя се тя; аз не възра-зих. – Имаме обаче омари. Те могат да те наранят.

– Отглеждат ли се? Искам да кажа, омарът не става за домашен любимец или нещо такова, нали?

Мег отново се засмя.

– Не. Ядат се.

– То и речен рак не можеш да си гледаш. Умират. Ден или най-много два. Ама чувам, че хората и тях ги ядели.

– Наистина ли?

– Да. Някои. В Луизиана или във Флорида, или някъде другаде. И двамата погледнахме в тенекията.

– Не знам – каза тя с усмивка. – Няма кой знае колко за ядене там долу.

– Хайде да хванем няколко големи.

Легнахме върху Скалата един до друг. Взех консервената кутия и потопих и двете си ръце в потока. Номерът беше да обръщаш ка-

мъните един по един, бавно, за да не се размъти водата и после да държиш консервената кутия в готовност за каквото изпъзди отдолу. Водата бе толкова дълбока, че бях навил късите ръкави на ризата си чак до раменете. Съзнавах колко дълги и кльошави сигурно ѝ изглеждаха ръцете ми. На мен определено ми се виждаха такива.

Всъщност се чувствах доста странно до нея. Неудобно, но развълнуван. Тя се различаваше от другите момичета, които познавах, от Дениз или Шерил в квартала или дори от момичетата в училище. Първо, Мег беше може би сто пъти по-хубава. Според мен бе по-хубава дори от Натали Ууд. Вероятно беше и по-умна от момичетата, които познавах, по-изискана. Нали живееше в Ню Йорк все пак и бе яла *омари*. А се движеше съвсем като момче. Имаше силно стегнато тяло и вродена грация.

Всичко това ме изнервяше и пропуснах първия. Не беше някой огромен рак, но бе по-голям от онези, които имахме. Той се шумгана на заден ход под Скалата.

Мег попита дали може да опита. Дадох ѝ кутията.

– Ню Йорк, а?

– Аха.

Тя си нави ръкавите и потопи ръце във водата. И тогава забелязах белега.

– Леле. Какво е това?

Започваше точно от свивката на лявата ѝ ръка и продължаваше до китката като дълъг розов извиващ се червей. Мег видя къде гледам.

– Нещастен случай – обясни тя. – Бяхме в кола.

После пак се обърна към водата, по която блещукаше отражението ѝ.

– Леле.

Но изглежда Мег не желаше да говори повече.

– Имаш ли още от тях?

Не знам защо белезите винаги са толкова пленителни за момчетата, но така е устроен животът и аз просто не можех да се спра. Все още не бях способен да си замълча. Макар да знаех, че тя го искаше от мен, макар че току-що се бяхме срещнали. Наблюдавах я как обръща един камък. Под него нямаше нищо. Обаче го направи както трябва, не размъти водата. Помислих си, че е страшотна.

Момичето сви рамене.

– Няколко. Този е най-лошият.

– Може ли да ги видя?

– Не. Не мисля.

Мег се засмя, погледна ме по определен начин и аз схванах посланието. Тогава вече наистина млъкнах за малко.

Тя обърна друг камък. Нищо.

– Предполагам, че е била гадна, а? Катастрофата.

Мег изобщо не ми отговори и не я винях. В мига, в който го казах, осъзнах колко глупаво и неловко прозвуча, колко безчувствено. Изчервих се и се зарадвах, че не гледаше към мен.

Тогава тя хвана един.

Камъкът плавно се преобърна, ракът влезе на заден ход право в кутията и на Мег ѝ оставаше само да я извади.

Тя изля част от водата и наклони консервената кутия към слънчевата светлина. Можеше да се види онзи хубав златен цвят, който имат раците. Опашката на животното беше вдигната, щипките му махаха насам-натам, то обикаляше по дъното на кутията и търсеше с кого да се сбие.

– Хвана го!

– От първия път.

– Супер! Наистина е страхотен.

– Хайде да го сложим при другите.

Мег бавно изля водата, така че да не го плаши и да не го изпусне, точно както трябва да се направи, макар че никой не ѝ беше казал и когато в консервата останаха само два-три сантиметра, го цопна в по-голямата тенекия. Двата рака, които вече бяха там, му направиха достатъчно място. Това беше добре, защото раците понякога се убиват, убиват собствения си вид, а тези двата бяха съвсем малки.

След малко новодошлият се успокои и ние седнахме да го наблюдаваме. Изглеждаше примитивен, ефикасен, смъртоносен, красив. Много хубав цвят и много елегантно оформление.

Пъхнах пръст в съда, за да се размърда отново.

– Недей.

Ръката ѝ ме докосна по рамото. Беше хладна и нежна.

Извадих си пръста от водата.